

godtgørelse efter stk. 3 i forbindelse med en opgivet fredning, og amtsrådets, respektive klagenævnets afgørelser om godtgørelse for sagkyndig bistand kan, jf. forslaget § 42, stk. 2, ikke påklages.

Med hensyn til klageberettigelse opretholdes stort set den brede kreds af klageberettigede, som i dag efter naturfredningsloven har adgang til at klage over 1. instansafgørelsen vedr. fredningen. For erstatningsafgørelserne er de klageberettigede afgrænset på samme måde som i dag.

Klageadgangen for miljøministeriet vil kunne sikre, at nationale og internationale fredningsinteresser varetages i fornødent omfang uanset regionale særinteresser. Det skal dog i denne forbindelse bemærkes, at Skov- og Naturstyrelsen i samarbejde med Amtsrådsforeningen, Danmarks Naturfredningsforening og andre direkte berørte interesseorganisationer har udarbejdet handlingsplaner for fredninger på land og på havet (jf. miljøministerens skr. af 7. juni 1989 til Folketingets miljø- og planlægningsudvalg samt Skov- og Naturstyrelsens brev af 21. juni 1989 til amtskommuner, kommuner og myndigheder samt organisationer om handlingsplanerne). Hermed er der tilvejebragt rammer for langt størstedelen af de nærmest kommende års større fredningssager. Vedrørende »naturgenopretningsfredninger« henvises til afsnit 3 nedenfor.

Disse handlingsplaner skal også ses på baggrund af den stedfundne planlægning, først og fremmest regionplanlægningen og fredningsplanerne, der, jf. de almindelige bemærkninger afsnit 2.11, skal færdiggøres efter de oprindelige regler. De sidstnævnte planer, der skal godkendes/er godkendt af miljøministeren, angiver således i vidt omfang, hvor naturbeskyttelsesinteresser, rekreative og kulturhistoriske interesser er lokaliserede, og til en vis grad tillige, hvorledes indsatsen skal prioriteres.

Uoverensstemmelser mellem fredningsmyndigheder indbyrdes eller – i et vist omfang – mellem disse og interesseorganisationerne, om en fredning bør gennemføres eller ej, må derfor antages at ville forekomme relativt sjældent.

Hertil kommer, at langt de fleste fredninger vil blive gennemført ved en arbejdsproces, der sikrer, at såvel regionale som nationale og internationale interesser bliver belyst under amtsrådets behandling af sagen og afspejlet i afvejningen ved afgørelsen.

3. Forholdet mellem kap. 6 om fredning og kap. 8 om erhvervelse, lån og tilskud m.v. (naturforvaltning)

Kap. 6 om fredning skal ses i snæver sammenhæng med kap. 8 om erhvervelse, lån og tilskud, idet de to regelsæt supplerer hinanden. Dette gælder navnlig for forholdet mellem p.d.e.s. rådighedsindskræn-

ninger for private lodsejere i medfør af fredninger efter kap. 6 og p.d.a.s. aftaler med private lodsejere, jf. forslaget til § 55, stk. 1, nr. 3, jf. stk. 3 om tilskud til bevaring, pleje og genopretning af naturområder eller offentlig adgang. Formålene med de to regelsæt er stort set de samme, hvorimod instrumenterne adskiller sig væsentligt fra hinanden, først og fremmest ved at reglerne i kap. 8 bygger på frivillige aftaler. Men også herudover er der imidlertid væsentlige forskelle, der medfører, at de to regelsæt – uanset en vis overlapning – supplerer og komplementerer hinanden i højere grad, end de kan ses som alternative instrumenter.

De forskelle mellem de to regelsæt, der samtidig karakteriserer de respektive anvendelsesområder, er navnlig følgende:

- en varig sikring af et (større) område vil kun kunne opnås gennem en fredning, bl.a. fordi andre gældende regler sætter relativt snævre grænser for det tidsrum, for hvilket der kan indgås aftaler om (dele af en) fast ejendom,
- endvidere indeholder anden lovgivning ofte grænser for, hvad der indholdsmæssigt kan gennemføres i form af frivillige aftaler, f.eks. reglerne om landbrugspligt,
- en frivillig aftale kan ikke som en fredning (automatisk), jf. forslaget til § 34, stk. 5, gøre op med forholdet til anden lovgivning,
- hvor flere lodsejere er indblandet, vil en fredning efter kap. 6 ofte være indiceret på forhånd, fordi blot en enkelt lodsejer, der ikke ønsker at medvirke i en aftale, ellers kan blokere et større sammenhængende projekt.

På denne baggrund vil det typiske område for aftaler med private lodsejere om bevaring, pleje eller genopretning navnlig omfatte tilfælde, *enten* hvor der er tale om begrænsede og relativt ukomplicerede foranstaltninger for afgrænsede områder, hvor formålet kan opnås gennem f.eks. tilskud til en bestemt driftsform, pleje i en nærmere bestemt periode eller gennem visse engangsforanstaltninger (naturgenopretning) mod en økonomisk kompensation, *eller* hvor hurtige »indgreb« er påkrævet, og lodsejerne er indforstået hermed, idet en aftale – i modsætning til fredninger (og fredningsforslag) – kan gennemføres med meget kort varsel.

Til § 33

Stk. 1 og 4 svarer til den gældende lovs § 10, stk. 1 og 3.

Stk. 2 indeholder en oversigt over myndighedsbehandlingen af en fredningssag.

Stk. 3 bestemmer hvem der – udover amtsrådet – kan tage initiativ til en fredningssag.